

EL SEGELL DISCOGRÀFIC "CHESS"

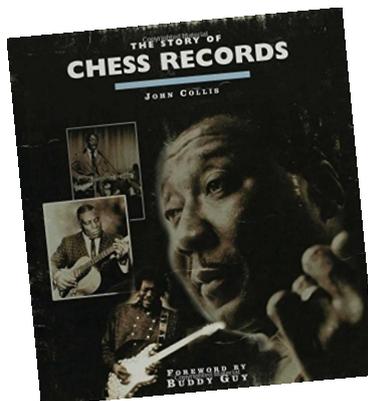
'A REMARKABLE STORY'

"El blues és al cor de la música popular i Chess Records va ser el veritable cor del blues. Tot i que vaig gravar per la discogràfica puc ser objectiu sobre això, tenint en compte que Chess em va rebutjar el primer cop, que vaig veure molts pocs diners dels meus àlbums, i que Leonard Chess pensava que jo tocava massa fort!

Però una discogràfica que tingui junts Muddy Waters, Jimmy Rogers, Little Walter, Howlin' Wolf, Sonny Boy Williamson, Bo Diddley, Chuck Berry, Willie Mabon, Eddie Boyd, Etta James... –la llista segueix i segueix– ha de ser una de les més significades de tot el negoci discogràfic, no només del blues.

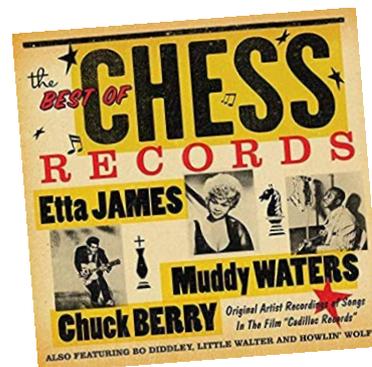
La història de Chess Records és una història excepcional"

Buddy Guy, 1998
The Story of Chess Records

ELS GERMANS CHESS

Los hermanos Chess eran forasteros que estaban tratando de establecerse en Chicago. Procedían de Mottele, en Polonia; sus padres habían formado parte de la ola de inmigración judía que llegó a estados Unidos durante las primeras décadas del siglo XX. Leonard y Philip Chess adoptaron estas nuevas y americanizadas identidades para reemplazar sus nombres originales: Lejzor y Fiszel Cysz. Su padre, Jasef Czyz – pronto Joseph Chess– había sido el primero en llegar a Chicago y había hecho venir al resto de la familia en 1928. La adaptación a su nuevo entorno fue difícil.

CHESS RECORDS · ORIGEN

La forma en que los hermanos Chess llegaron a convertirse en magnates de la industria del espectáculo es tan extraña como lógica. Joseph Chess vendía botellas viejas en una tienda de trastos de su propiedad y uno de sus clientes, que era miembro de la organización de Al Capone empleaba las botellas para sus actividades de contrabando. El paso de vender botellas vacías a venderlas llenas era natural y beneficioso, por lo que Leonard decidió montar una tienda de bebidas alcohólicas cuya clientela era, en su mayor parte, afroamericana; primero se instaló en South State Street y después en la calle 47.

Contingut:

Chess Records als llibres	2
Chess Records als diaris	2
Chess Records a la BBC	2
Muddy Waters	3
Willie Dixon	3
Chuck Berry	3
Chess Records al cinema	4

El alcohol i la música són companys naturals, i Chess apostà per aquesta combinació quasi des del principi: en la seva primera botiga va posar una *jukebox* i, amb el temps, va arribar a obrir un club anomenat Macomba Lounge. Sembla que vendre música enregistrada, com a complement de les actuacions en directe, també era un pas evident, i això va ser l'origen de la seva relació amb Aristocrat i de la creació posterior del sel·lo Chess.

Ted Gioia. *Blues.*
La música del Delta del Mississipi

CHESS RECORDS ALS LLIBRES

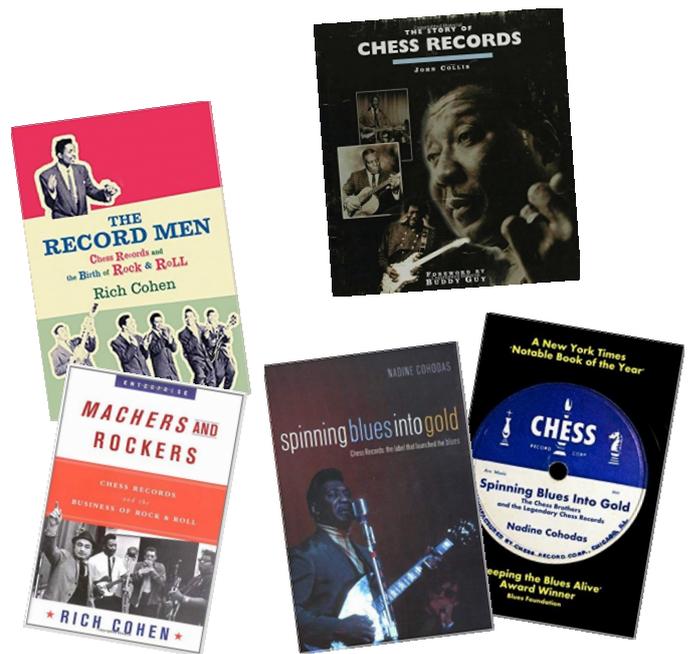
Hi ha tres llibres publicats sobre la història del segell Chess, tots tres en anglès.

El més antic és [The Story of Chess Records](#) de John Collis, editat a Anglaterra l'any 1998. Hi és al Fons de Blues de Tecla Sala.

El segon és [Spinning Blues into Gold. The Chess Brothers and the Legendary Chess Records](#), de Nadine Cohodas, editat el 2001 i [reeditat](#) l'any 2012.

L'últim és [The Record Men. Chess Records and the Birth of Rock & Roll](#) de Rich Cohen, tot i que la a portada interior *the birth* s'ha convertit en *the business*. L'edició britànica, que trobareu al Fons de Blues és de 2005. A l'edició de Nova York, de 2004, el títol és [Machers and Rockers](#).

Macher és yiddish, es refereix a algú important, una persona influent.

CHESS RECORDS ALS DIARIS

De tant en tant, encara trobem als diaris articles que recorden la importància de la Chess Records. Fernando Navarro, octubre de 2016: [La mort de Phil Chess, cofundador de Chess Records el gran segell del blues elèctric](#). Estiu 2013, el crític Diego A. Manrique: [Abogados, pistolas y dinero: Chess Records](#). També de Manrique, un gran reportatge dominical, febrer 2009:

[El ritmo de Chicago](#), a partir de l'estrena de la pel·lícula "Cadillac Records" que recrea la història de la Chess, estrena que també li serveix a López Palacios per fer [El triunfo del orgullo negro, vol. 2](#).

En anglès, està bé l'article [Phil Chess, Whose Record Label Elevated Unknown Blues Musicians, Dies at 95](#) del New York Times.

Bastaría con las canciones de Chuck Berry para que Chess Records tuviese, como tiene, un lugar en la historia

Diego Manrique

CHESS RECORDS A LA BBC

El títol del documental és [Roll over Beethoven: The Chess Records Saga](#). Es va emetre per la BBC l'any 2010, dirigit i produït per James Maycock.

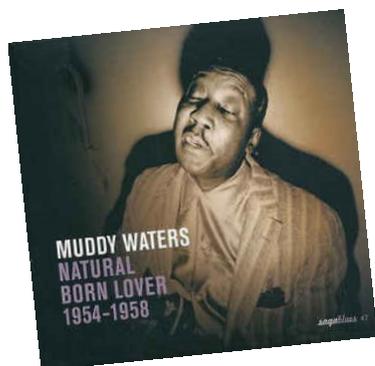
La pel·lícula revela com Leonard i Phil Chess, dos germans immigrants polonesos, van fer amistat amb músics negres al Chicago de finals dels anys 40, i van crear un segell especialitzat en blues que va guanyar milions fins a la dècada dels seixanta.

Ple de detalls de l'època, situa la història de la Chess en un context social i històric més ampli, està pensat per commemorar el 60è aniversari del segell.

Des de 1950 fins a finals dels 60, la Chess va treure al mercat infinitat de clàssics del blues, soul i rock & roll que van ajudar a canviar el paisatge de la música popular, tant negra com blanca.

MUDDY WATERS

Ningún otro cantante de blues había cantado sobre sí mismo con tanta vehemencia y con tanta satisfacción por lo que uno es. En su primera grabación para Chess, Waters abordaba uno de sus temas favoritos, un tema que reaparece una y otra vez en sus canciones: los extraordinarios hechos que tuvieron lugar en torno a su nacimiento. Las letras de sus canciones siempre citan personajes que pres-

gian consecuencias trascendentales. Las estrellas estaban alineadas y el nació. En *Mannish Boy* dice que será *el más grande de los hombres vivos*. A veces, los homenajes a sí mismo son algo pasajero pero con frecuencia ocupan el espacio central *They call me Muddy Waters*. Y cuando Waters se pone en el título de una canción suele ser para jactarse, no de su forma de cantar blues o de su técnica con la guita-

rra *slide*, sino de su destreza en la cama. Por si algún despistado no hubiera comprendido qué significa aquello del *hombre del Hoochee Coochee* que aparecía en el lanzamiento de Waters de 1954, el mismo año el artista proporciona títulos que no requerían ser un experto en hermenéutica para entender de qué trataban: *I'm Ready* [Estoy listo] o *I'm a Natural Born Lover* [Soy buen amante por naturaleza].

Font: Ted Gioia. **Blues**

WILLIE DIXON

Diuen que si hi ha algú que encarni l'esperit Chess, aquest seria Willie Dixon. Baixista, guitarrista, cantant, compositor, descobridor de talents, arranjador, productor. Amb un talent innat va consolidar una actitud, una influència, un so.

Va ocupar la contraportada del [Blues a fons núm. 4](#), dedicat al South Side Blues de Chicago. A banda de contribuir a l'èxit dels grans del blues, Muddy Waters Howlin' Wolf, va compondre

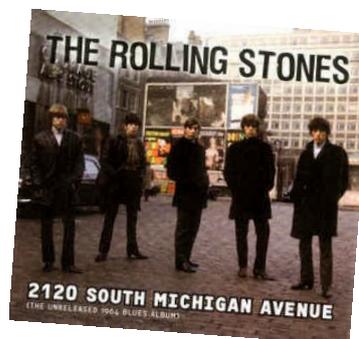
joies per Bo Diddley, va tocar el baix per Chuck Berry i li han fet versions llegendes com els Stones, Cream o Led Zeppelin.

Dixon va rebre Mick Jagger i companyia quan van anar a la Chess per gravar al lloc que veneraven des del seu London natal: "2120 South Michigan Avenue"

L'any 1993, la vídua de Dixon va comprar l'edifici de la Chess i al 97 va inaugurar [Blues Heaven Fundation](#).

El blues són les arrels i les altres músiques són els fruits. El blues és l'arrel de tota la música americana.

Willie Dixon

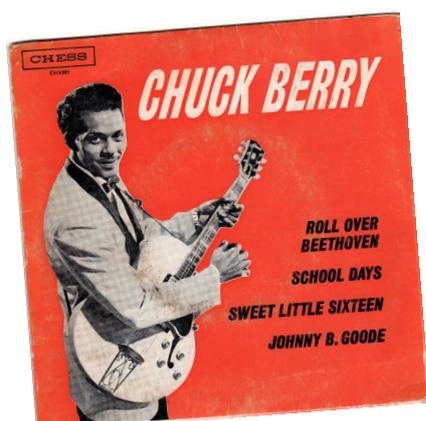
CHUCK BERRY

A mitjans dels 50, la Chess era un imant pels músics negres més ambiciosos. Per recomanació de Muddy Waters, hi va anar Chuck Berry. Pertanyia a una altra generació: nascut a Saint Louis, havia passat per un reformatori, tenia un ofici (perruquer), sabia llegir i escriure. Estava prou integrat a l'estil de vida americà com per escriure irresistibles odes a les autopistes, a l'institut, als amors juvenils, al mateix país (*Back*

in the USA). Sense voler, va desenvolupar la temàtica essencial del *rock and roll* i va crear himnes al nou estil, de *Rock over Beethoven* a *Rock and roll music*, sobre estructures esveltes i impetuoses.

Amb Berry es poetitzava l'existència dels *teenagers*. A Chess, l'única competència pel mercat juvenil va ser Bo Diddley.

Font: Diego Manrique

Biblioteques de L'H Tecla Sala

Av. Josep Tarradellas, 44
08901 L'HOSPITALET
Telèfon: 93 403 26 30
Correu: bibteclasala@l-h.cat

Transports:

Metro L1 i L9: Torrassa
Autobús interurbà: L12 i L16

Horari:

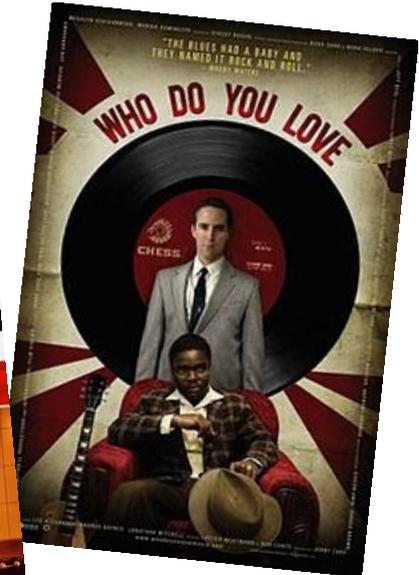
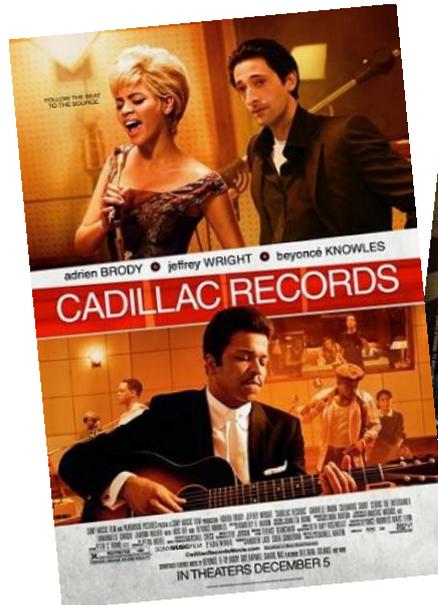
Dilluns, de 15.30 a 21h.
De dimarts a divendres, de 9 a 21h.
Dissabtes, de 10 a 14h i de 15 a 20 h.
Nadal, Setmana Santa i estiu: horaris especials

Ajuntament de L'Hospitalet

Diputació
Barcelona

CHESS RECORDS AL CINEMA: CADILLAC RECORDS I WHO DO YOU LOVE

L'any 2008 es van rodar dues pel·lícules inspirades en la història de la Chess: [Cadillac Records](#) i [Who Do You Love](#). Aquesta última va quedar eclipsada per la popularitat de l'*star system* de Beyoncé

La crítica d'Espinof, Beatriz Maldivia, titulava '[Cadillac Records](#), los inicios de algo muy grande.

'Cadillac Records' cuenta la historia de **Muddy Waters** (Jeffrey Wright) y del fundador de la discográfica que le dio a conocer: **Leonard Chess** (Adrien Brody). Se apodaba a esta compañía 'Cadillac Records' porque el dueño les compraba este lujoso coche a todos sus representados cuando las ventas iban bien. En los mismos estudios también grabaron Little Walter, Howlin' Wolf y Etta James (Beyoncé Knowles), aunque la figura más 'importante' que salió de la firma fue **Chuck Berry**. **Willie Dixon** colaboró con ellos como autor de

algunos de los temas más influyentes que surgieron de Chess Records. La película sirve de **reivindicación de una herencia musical**. Quiere dar a conocer, a quienes no lo supieran, dónde están las raíces de grupos como Led Zeppelin o The Doors.

Una bona i completa ressenya la podeu llegir a [LaHiguera.net](#):

(...) Cuando se le propuso a Martin hacer una película acerca de los hermanos Chess, le intrigaron las posibilidades que tenía una película sobre la música blues. Detrás de la historia está la búsqueda de la respuesta a las preguntas que Martin se ha hecho durante toda su vida.

¿Qué tiene el blues que representa la vida y los personajes de esos músicos con tanto talento, y que en su mayoría se criaron en la miseria y la segregación? ¿Y cómo puede ser que esa música que tanto se identifica con la historia del pueblo negro sea tan atractiva para los adolescentes de los años 50 y 60? (...)

"'Soy un hombre', dice la canción, yendo en contra de la autoridad, en contra del patriarcado. Creo que ese es el espíritu de la música que llegó con tanta fuerza a la gente joven de todo el mundo, y ése es el espíritu que traté de capturar en la historia de esas vidas".

